

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО
ПРЕДАНИЕ ЗА ПЪРВИЯ
АТЕИСТ

Превод от руски: З. Петков, 2008

chitanka.info

Темата за космическите експедиции, заседнали на чужда планета и регресирали до първобитно състояние, е била доста популярна във фантастиката през шейсетте години на миналия век — когато се е смятало, че космическите кораби всеки момент ще полетят из просторите на галактиката. Сигурно този разказ би изглеждал прилично в сборник от онези времена — или на последните страници на сп. „Вокруг света“, където тогава печатаха къси фантастични разкази. За такъв прост анекдот този разказ, може би, е дори твърде разтеглен.

Ако не греша — никога не е издаван.

Сергей Лукяненко

... През онази сутрин младият воин на име Рен, което означава „Зимно слънце“, отиде при вожда. С подчертано уверен жест той отпъди стража от пътя си и влезе в шатрата.

Вождът закусваше. Неговата най-млада жена, тринайсетгодишната Химра, поднасяше на вожда чиния със сушено месо и осолени плавници на змиеглави. Вождът вдигна към Рен тежък, не предвещаващ нищо добро поглед. Дори в прохладния сумрак на шатрата Рен се изпоти. Но продължаваше да стои.

— Закусвам, Рен — каза най-накрая вождът. Той изтри мазните си пръсти в косата на най-възрастната, нелюбима жена, спяща в краката му, и посегна към чашката с отвара от блатни лилии.

— Приятно хранене, вожде! Аз не мога да чакам — тихо, но твърдо каза Рен.

Вождът вдигна вежди и се обърна към него.

— Говори, ловецо.

Рен трепна от обидата, но се сдържа.

— Да, вожде! Аз съм ловец! А племето гладува! Жените варят кора от черни тополи, знаеш ли това?

— Всичко знам, Рен! Защо си дошъл?

— В низината, при завоя на реката, братята Крес и Трин са видели октопод. Той спи на брега, на сто крачки от водата!

Вождът скочи. Ноздрите му се издуваха, ръцете му трепереха. Химра изпищя и скочи към ъгъла. Възрастната жена се събуди и запълзя към изхода.

— И ти се осмеляваш да ми говориш за това? Син на чакал! Защо вече не си там с всичките си воини?

— Велики вожде, нали ти знаеш всичко — започна ласкателно Рен. — Днес е денят на двоелунието. От изгрева до залеза на зеленото слънце воините ще въртят Колелото на Паметта в пещерата на шамана.

Вождът замря с полуотворена уста. Озърна се с див поглед. С всичка сила ритна възрастната съпруга. Тя изписка и запълзя по-бързо.

— Велики вожде, може би шаманът... — започна Рен. Но вождът не го слушаше. Грабна копието си и се втурна към вратата. Рен го изпрати с насмешлив поглед, после грабна един плавник от чинията и го лапна. Не можа да устои на изкушението и оципа възрастната съпруга на вожда. И се затича навън.

Вождът нахлу в пещерата като порив на ураган. Огромното пространство се осветяваше от няколко огъня. Три полуголи момченца непрекъснато хвърляха в тях смолисти съчки. А в средата на пещерата, на дебела дървена ос се въртеше грубо скованото Колело на Паметта. Трийсетина млади мъже го въртяха, хванали здраво полираните от ръцете им дръжки.

— Шамане! Къде си, син на чакал и внук на змиеглаво!

Старецът в сребърно наметало от октоподни люспи сякаш не забеляза вожда. Той продължаваше да говори напевно, обръщайки се или към въртящото се колело, или към самия себе си.

— ...и тогава великият бог с име Наука нареди на своите деца: постройте голяма лодка и плувайте по небето. А когато видите шест острова, вземете от всеки по шепа вода, парче скала и глътка въздух... А след шестия остров плувайте към дома... Но се възгордяха децата на великия бог! Решиха да погледнат и седмия остров. И тогава се разгневиха духовете на доброто и злото. Лодката налетя на скалите и завинаги остана на седмия остров. А хората скочиха във водата и доплуваха до брега. Но на всяко двоелуние, когато над главите ни се вижда пламтящият дом на великия бог, те трябва да въртят Колелото на Паметта. И ще дойде ден, когато великият бог ще чуе техния зов...

— Замълчи, проклето дрънкало с нечист дъх!

Вождът подскочи към шамана и го разтърси. Воините ги наблюдаваха, без да престават да въртят колелото. Появилият се на входа Рен се оглеждаше любопитно. Той рядко идваше в пещерата на шамана.

— Защо си дошъл, вожде? — тихо попита старецът.

— Хората гладуват! Воините няма да въртят Колелото; ще идат на голям лов. Аз казах!

— Не! Боговете ще те накажат!

— Боговете? Къде са те? — Вождът звучно се изплю върху Колелото и замря, изплашен от собствената си смелост. Но нищо не се случи. — Къде са боговете ти, шамане?

— Те са далеч. Но...

— Няма ги! Няма богове! Ти си ги измислил, за да получаваши най-хубавите парчета месо!

Старецът поклати глава. Каза учудено:

— А уж си внук на капитана! И вече беше голям, когато все още имахме и всъдеходи, и бластери, и...

— Стига! — Вождът вдигна копието си и, без повече да може да се сдържа, нанесе удар. Старецът падна на пода на пещерата. Повдигна глава, опитвайки се да каже нещо, но не успя. Потрепери и замря върху утъпкания от босите крака пясък.

Воините бързо грабнаха копията си, забити до входа, и побягнаха след Рен. Чакаше ги голям лов. Учениците на шамана се свиваха в ъгъла, без дори да се осмелят да се приближат до убития. А вождът взе по-тежък камък и тръгна към дъното на пещерата, накъдето водеха опънатите върху колелото ремъци. На неугледният самоделен електрогенератор му стигаше и един удар. Виж, с аварийния предавател се наложи да се помъчи повече. Но и той не устоя пред справедливия гняв на вожда.

За следващите хиляда години с това суеверие беше приключено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.